

CONFERÈNCIA DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT EN L'ACTE INAUGURAL DE LA XXXIV REUNIÓ CERCLE D'ECONOMIA

Sitges, 31 de maig de 2018

Benvolguts,

Era l'any 1996, ja fa alguns anys, per aquestes dates em trobava aquí mateix. Era un moment molt important per l'empresa on treballava, la companyia d'assegurances Winterthur, de matriu suïssa, perquè aleshores, jo era secretari del comitè de direcció i el meu director general, Josep Cercós, va encarregar-nos una gestió. Winterthur havia adquirit dues companyies per guanyar quota de mercat a Espanya. Scweiz i La Equitativa. Calia doncs, més enllà dels tràmits jurídics i burocràtics, ser capaços de fer l'adquisició i fusió de les companyies i protegir la cultura d'empresa.

Nosaltres érem una empresa suïssa, amb un valor de marca important i que, sobretot, posava l'accent en una gestió del servei exquisida, suïssa.

Van ser 3 dies intensos, de discussió i debat. Treballar per Josep Cercós, a qui admiro per la seva capacitat il·limitada, era com sotmetre's a una sessió d'investidura diària.

Finalment, després de tots els debats, d'aquella reunió aquí a Sitges entre les 3 companyies, va sortir un nou lema corporatiu: Junts som més forts.

Vostès ja saben qui sóc i què defenso. Per mi i pel govern, el millor futur possible pel meu país, pel jovent i per les generacions que vindran, és la independència de Catalunya. Per això vaig votar que sí al referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre. Per això vaig anar a les eleccions del 21 de desembre per a fer efectiu aquest mandat democràtic.

Però sé també que una part important del país, o no creu que sigui ara el moment, o senzillament, no comparteix aquesta opció. O està disposat, com el Cercle, a presentar propostes. D'acord.

Per això vull plantejar-los, abans de res més, dues preguntes:

- No creuen que ha arribat l'hora d'encetar el gran debat nacional de país, amb totes les propostes que s'han posat sobre la taula? Després em referiré a la proposta del Cercle. Però, no creuen que és urgent que la política torni a la política?

- No és també el moment que, independentistes i no independentistes, que pensem tots en el millor pel nostre país, treballem junts per a aconseguir-ho? No els sembla, en definitiva, que Junts som més forts?

Però per poder-ho fer, ens cal estar junts. Perquè hi hagi diàleg necessitem dues parts, poder enraonar i debatre. Parlar sobre propostes, sobre iniciatives, sense silencis ni límits, però també sense imposicions.

És imprescindible explicar-nos, escoltar-nos uns als altres, sabent que tot el que fem, ho fem, cadascú des de les nostres posicions, per la prosperitat de totes les empreses catalanes i el bon funcionament de l'economia del país.

Pensava, tot preparant aquest discurs, com d'alguna manera, les reunions anuals del Cercle són la combinació equilibrada de tres elements que formen part intrínseca de la meva vida: l'empresa, la història i la política.

Així els ho detallaré al llarg de la meva intervenció:

- Les meves arrels i el meu passat professional han estat estretament lligats al món empresarial i directiu.
- La meva dedicació recent ha estat la passió per la història.
- I el meu present més immediat és l'exercici de la política. I vull recalcar-ho, exercici de la política. És a dir, treballar en allò que té a veure amb la ciutadania i amb el bon funcionament de la societat.

Com els he dit, vaig treballar divuit anys en una multinacional suïssa. Primer com advocat, després com 'executiu' i encara, els dos últims anys, com a membre d'un equip internacional instal·lat a la seu de Suïssa de Winterthur.

Aquests anys suïssos van ser molt importants per mi, tant per conèixer un país esplèndid, paradigma de la democràcia i del que realment vol dir el federalisme, com per entendre millor com funcionen les grans multinacionals mundials. Aleshores Winterthur formava part de Credit Suisse. També aleshores vaig viure una altra fusió, la venda que va fer Credit Suisse de la meva companyia a Axa. I ja saben que, si formes part de l'empresa adquirida, acostumen a haver-hi alguns canvis professionals inevitables. En el meu cas inevitable del tot.

Potser no saben és que la cultura empresarial va impregnar també la meva vida de joventut. El meu pare, enginyer, va treballar tota la seva vida a la SAFA, la important empresa tèxtil de Blanes.

Les preocupacions dels empresaris, dels treballadors, dels clients, els proveïdors... han format part del meu dia a dia des de la infància. Comprenc perfectament els seus negocis, les seves

inquietuds i les seves aspiracions. Quan un polític de Madrid va parlar de « ese vendedor de seguros » respecte pels meus companys perquè sé el que costa.

I el mateix que vull pel meu país, ho vull pel teixit empresarial del meu país. Les empreses no viuen al marge de les societats. I en moments decisius, celebros la opció que ha fet el Cercle d'implicar-se encara més bategant al mateix ritme que ho fan els seus ciutadans.

La llibertat, la cultura i el talent són els valors republicans que volem per Catalunya. I són els valors que voldríem que impregnessin l'ànima de les empreses.

Si em permeten tornar a Suïssa, allà vaig aprendre el respecte absolut per la feina dels professionals, com es vetllava pel talent, com es cuidava una imatge que s'arrelés als valors del país. Com empresa i país anaven de la mà.

Només una anècdota: puntualitat. El respecte pel temps. I una altra: tothom s'escoltava amb el mateix respecte. Aquest criteri responia molt bé al tarannà suís.

Aquest passat familiar i professional de què els parlava ha estat per mi una escola impagable per constatar tres realitats:

- Primer, les societats canvien. Sempre. Constantment.
- Segon, les empreses s'adapten a les noves condicions de l'entorn: nous mercats, noves formes de producció, noves legislacions, nous sistemes de consum o noves formes de relació amb clients i proveïdors.
- I tercer, qui no s'adapta, té molts números per acabar fracassant i desapareixent.

És per això que les empreses han incorporat l'adaptació al canvi a la seva manera de ser i han convertit la innovació en el seu motor.

Insisteixo. Un país té molts elements en comú amb les empreses. També necessita canviar per adaptar-se als nous entorns, a les noves circumstàncies globals, a les noves necessitats i demandes dels seus ciutadans. Un país que no es posa al dia, és un país que està destinat al fracàs, a la fallida. I amb ell, tot el seu teixit cultural, social, empresarial i institucional.

L'1 d'octubre i els resultats electorals el 21D ens va donar un mandat polític: Catalunya vol una nova relació amb Espanya, de tu a tu. I la mateixa llibertat que volem pel nostre país, la volem per a l'estat espanyol. Tant de bo en aquests dies que Espanya es troba en un moment de crisi política profunda sàpiguen trobar una sortida que els faci més lliures.

Però, incomprensiblement, aquests darrers anys, l'estat espanyol ha actuat contra els interessos de Catalunya i el seu dinamisme empresarial, ofegant el que és un dels motors socials i econòmics de l'estat.

Tres exemples:

L'aeroport? (ja fa deu anys de la reunió de l'IESE... on és el resultat?)

Corredor Mediterrani? (en quin punt d'execució es troba? O pitjor, encara, per on passarà, el Corredor?)

Se'n recorden que fa poc menys d'un any, el Sr. Mariano Rajoy, per a "segellar les esquerdes del procés", va prometre una inversió de 4.000 Milions d'Euros. On són? Es troben potser als pressupostos generals de l'Estat, en el que per a Catalunya es preveu una inversió del 13%? Inversió que quan sigui executada passarà a ser d'un 7%.

L'economia catalana, que és una cinquena part de l'economia de tot l'estat, és diversa, amb predomini del sector industrial, que és aproximadament un 20% del PIB de Catalunya, seguit d'altres sectors com el comerç, el turisme i les activitats professionals, científiques, tècniques o administratives.

És una economia dinàmica, internacionalitzada, orientada a la innovació i al coneixement condicionada favorablement per la seva posició estratègica i per infraestructures com:

- El Port de Barcelona, que va registrar el 2017 uns resultats rècord tant en tràfic com en xifres econòmiques. Ja és el port amb més creixement de tot Europa.
- O l'aeroport, que va tancar l'any amb més de 47 milions de passatgers, xifra que va representar el seu millor any de la història.
- També va ser un any rècord en les exportacions per 7è any consecutiu.
- I amb un rècord històric d'afluència i despesa del turisme estranger.

Aquestes xifres positives de l'any 2017 són sens dubte fruit de la vostra feina i dels treballadors de les vostres empreses. Dels que alceu la persiana cada matí i feu que el teixit productiu del país no s'aturi. Aquesta és la realitat incontestable de Catalunya, sòlida com una roca, i que desmenteix de manera rotunda aquelles que auguraven una catàstrofe econòmica per a Catalunya amb motiu del procés.

De fet, un indicador clar d'aquest dinamisme és que Catalunya té 86 empreses per cada 1.000 habitants, una xifra superior a l'espanyola i a la de molts països europeus. Felicitem-nos-en. I si l'any que ve passem a 88 tornem-nos a felicitar.

Aquesta base estructural de la nostra economia ha estat l'actiu decisiu que ens ha permès superar una conjuntura puntualment adversa que va començar amb la vaga a l'Aeroport del Prat, seguida pels atemptats gihadistes del 17 d'agost a Barcelona i Cambrils, i que, gràcies a la gran professionalitat del cos de Mossos d'Esquadra, van ser resolts amb una celeritat i una professionalitat envejada arreu.

Aprofito per expressar el meu reconeixement per a tots els agents de la nostra policia i al lideratge que en aquell moment van exercir el conseller Quim Forn, avui a la presó des de fa set mesos!, sense sentència.

Hi ha hagut també altres elements que van agreujar la situació. Penso, per exemple, en el decret del govern espanyol afavorint el trasllat de seus socials de les empreses; les pressions contrastades perquè les empreses es pronunciessin políticament; o les informacions catastrofistes dirigides a perjudicar l'economia catalana.

Els poso un exemple: tot i que el turisme estranger va caure un 4,7% en volum, la despesa va augmentar un 4,9%. No només això: Catalunya va mantenir el lideratge com a primera destinació de tot l'estat espanyol.

Cal analitzar bé si van ser els fets o la desinformació els causants de les davallades puntuals en alguns sectors, com el turisme o el consum, que van recuperar la normalitat els mesos següents.

Quin creuen que va ser l'impacte internacional de les imatges de l'1 d'octubre als col·legis electorals? Què tenim de més important al nostre país que les nostres escoles, esbotzades a cops de porra

O dels missatges volgudament malintencionats –que encara avui duren– sobre un suposat ambient de violència al país?

O del missatge gens conciliador del rei d'Espanya del 3 d'octubre?

No s'estranyin que aquests siguin també –i repeteixo, també– factors que van poder desestabilitzar l'economia.

Malgrat això, tal com exposaven economistes de rellevància mundial, com Andreu Mas-Collell, Salvador Alemany, Carles Gasòliba, Joan Hortalà o Guillem López Casasnovas en un manifest de desembre de 2017, "totes les societats passen per moments d'incertesa. El que les diferencia és la capacitat d'afrontar-los i els actius acumulats."

Diguem-ho clar, tot i la propaganda, la realitat s'ha imposat a la post-veritat. I gràcies a la solidesa del model i a la clara aposta de Catalunya per l'economia productiva, avui podem parlar d'indicadors clarament objectius i positius que compartim tots:

- Fa tot just 3 mesos, el Financial Times va escollir Catalunya com la millor zona del sud d'Europa en termes d'inversió estrangera el 2018 i 2019, igual que ho va ser el 2016 i 2017.
- Catalunya va ser el territori amb més sol·licituds de patents d'Europa.
- Comptem amb més de 7.000 empreses multinacionals instal·lades a casa nostra.
- Catalunya és un pol d'atracció important per a la inversió estrangera de multinacionals, empreses vinculades a la tecnologia i centres d'innovació corporativa.
- Les exportacions catalanes augmenten un 3,3% durant el 1r trimestre de 2018. És el millor trimestre de la sèrie històrica des de 1995.
- Hi ha una quarantena d'empreses catalanes entre les 1.000 empreses europees que més creixen.

I podríem seguir passant força estona enumerant indicadors positius del dinamisme econòmic de Catalunya:

- L'augment del 3,4% del PIB: 3 dècimes més que al conjunt de l'estat espanyol.
- L'augment del 4,9% del PIB industrial el 2017: 1,2 punts més que l'estat espanyol.
- O l'augment de l'1,3% de la inversió en innovació tecnològica el 2017.

Unes dades que continuen essent positives el primer trimestre d'enguany, per exemple, amb un increment del 9,9% de l'ocupació industrial.

I especialment, i és admirable, quan unes 20 multinacionals, entre elles, Facebook, Microsoft, Nestlé o Covestro han anunciat recentment projectes i inversions importants al nostre país. Una mostra més de la confiança passada, present i futura, en el teixit productiu, el talent i les capacitats que ofereix el país al nostre emprenedor.

Cal destacar que aquesta bona marxa de l'economia s'ha produït en una situació de bloqueig polític constant i reiterat de part del govern espanyol, acompanyat d'una incapacitat manifesta per oferir solucions al problema real que tenim. I això és el més preocupant de tot. No ser capaços de dialogar.

Això és el que veritablement genera inestabilitat: l'estabilitat no pot néixer de la imposició i la repressió, sinó del diàleg i la proposta. Qui pot esperar estabilitat quan persones pacífiques i demòcrates convençuts són empresonades o s'han d'exiliar per haver posat unes urnes al servei dels ciutadans?

Quina estabilitat podem esperar quan es colpeja d'una manera dramàtica l'exercici democràtic i el compromís cívic de milions de ciutadans que van a votar?

I quina estabilitat es pot oferir al món si la separació de poders i la seguretat jurídica de l'estat espanyol són cada cop més qüestionades als ulls d'Europa i de la comunitat internacional?

Pels mateixos fets, exactament per les mateixes acusacions, hi ha exiliats catalans que avui estan en llibertat, els vaig veure ahir, em vaig abraçar amb ells, mentre els seus companys romanen a la presó a l'Estat espanyol.

Són preguntes que ens hauríem de fer tots plegats. I aprofitar aquesta trobada. I exigir a qui és responsable de tot aquest despropòsit un canvi radical d'actitud i una via democràtica per a la solució dels conflictes polítics. Que la política torni a la política.

Fa tot just uns dies, el 3r Congrés d'Economia i Empresa de Catalunya organitzat pel Col·legi d'Economistes de Catalunya apuntava que cal treballar perquè el Govern de Catalunya es doti d'un marc de competències polítiques i capacitat financera. Un nou marc que li permetria, deia el congrés del Col·legi, prendre les mesures de política econòmica necessàries per garantir que l'economia catalana sigui més competitiva i la societat més cohesionada en el marc de l'economia global. És més que evident que ens cal dotar-nos d'eines que ens permetin aquesta capacitat d'adaptació imprescindible per a un país saludable.

Estic convençut que coincidim que ens cal un model d'economia productiva, que ha de ser competitiva, basada en el coneixement, integradora i ambientalment sostenible; que cal reforçar la capacitat d'integració de les noves tecnologies i transformar els models productius. La conselleria de polítiques digitals és una oportunitat com a país. Que haurem de saber adaptar-nos a les noves relacions entre clients, fabricants i proveïdors definint nous patrons de consum i estratègies centrades en el client, etcètera.

Però per a fer-ho, ens caldrà tenir instruments i ser àgils en aquest procés adaptatiu. No fer-ho podria deixar sense oportunitats grups importants de persones i sectors, cosa que no ens podem permetre. Ningú a Catalunya no es pot quedar enrere. És per això –entre moltes coses més– que ens cal tenir una República moderna, flexible i àgil, al servei del benestar, del dinamisme econòmic i del bon repartiment de la riquesa a favor del progrés de tots.

Vostès, com a directius i empresaris, saben perfectament què els cal perquè funcioni el seu negoci:

- Necessiten uns recursos suficients.
- Necessiten personal qualificat adaptat.
- Necessiten acords comercials amb altres empreses.
- Necessiten unes condicions estables i fiables.
- Necessiten el poder de decidir quins projectes val la pena endegar i quins no.
- I necessiten unes infraestructures físiques i tecnològiques modernes i eficients.

Exactament com el nostre país. Traslladem aquestes necessitats a una estructura de país. Si aconseguim dotar-nos de totes aquestes condicions, els puc afirmar que Catalunya tindria un compte de resultats positiu. Molt positiu. I beneficiós especialment per a vostès i per al conjunt de la ciutadania. No fer-ho i deixar-se endur per una inèrcia de no tocar mai res, tan sols ens acabarà conduint a una decadència imparable. I jo no vull la decadència per al país que ha de viure els meus fills. Insisteixo: m'agradaria que fossin vostès, els emprenedors, un dels principals motors de canvi del país.

Per això, té un punt de frustrant, que tot allò que podríem fer, aquell país que podríem arribar a ser, no el puguem fer realitat perquè alguns dels elements decisius per al desenvolupament de la nostra economia es decideixen amb interessos i criteris ben allunyats dels nostres.

Podem citar-ne alguns. Per exemple:

- Un dèficit fiscal continuat i persistent al llarg del temps, d'un mínim del 8% del PIB, segons ha reconegut el govern espanyol mateix. Imaginin com afectaria això al seu compte de resultats de les seves empreses, un any, rere un altre. Com superar-lo ?
- Una inversió pública estatal, baixa en pressupost (entre 5 i 10 punts per sota del nostre pes econòmic) i infinitament més baixa en execució, que perjudica greument la nostra connectivitat.
- Una política d'infraestructures incomprensible des de Barcelona, des d'un punt de vista mediterrani, construint estacions d'AVE on no puja mai ningú.
- Una política energètica gens sostenible i allunyada dels estàndards europeus, que imposa una de les factures més cares d'Europa per a les nostres empreses.
- Un bloqueig constant d'iniciatives que són impugnades i suspeses als tribunals tot i ser necessàries per al desenvolupament econòmic i social: llei d'igualtat entre home i dona,

Ilei de comerç, llei del canvi climàtic, entre moltes més. Aquelles lleis eren per tots i afavorien a tots, independentistes i no independentistes.

I és per aquest motiu que, des de fa temps, volem tenir el poder de decisió. Ens cal decidir a nosaltres. A tots vostès. Junts, som més forts.

La història de com hem arribat aquí la sabem tots. Uns posaran l'accent més en un aspecte i els altres, en l'altre. Però tots sabem que la voluntat de col·laboració des de Catalunya en la modernització d'Espanya no ha estat corresposta i s'han menystingut totes les propostes que s'han fet. L'estatut, el pacte fiscal, la reforma federal, el referèndum...

Vostès ara tornen a proposar un nou pacte a partir d'un "nou estatut amb naturalesa de veritable constitució catalana dins del marc de la constitució espanyola". Els agraeixo enormement aquesta voluntat de construir, de ser pro positius, de començar a debatre sobre propostes concretes.

Ja els ho he dit al principi. La nostra aposta, s'ha de poder parlar de tot. Facin aqueta mateixa proposta també si ve algun representant de l'estat espanyol dissabte. Facin-la al president del Govern o la persona que hagi de venir, perquè estem disposats a parlar de tot, però demanem a l'estat a què està disposat a parlar. Per mi és molt important la vostra proposta de pacte, president, ofereix una alternativa. Insisteixo, els prego que tan aviat com puguin li demanin al president del Govern espanyol que sigui la seva posició, perquè ens fa saber quin és el projecte que té l'Estat per a Catalunya.

El Cercle d'Economia naixia a l'equador de la dictadura franquista com un espai de diàleg entre "persones procedents del món de l'empresa, de l'acadèmia i de l'administració que anhelaven una economia oberta en el marc d'una societat democràtica".

Jaume Vicens Vives, que va impulsar allò que acabaria essent el Cercle i va promoure el contacte entre joves professors universitaris amb tècnics de l'alta administració estatal, definia el grup fundacional de l'entitat així: 'De les seves ambicions i del seu desinterès, de la seva comprensió de la resta d'elements de la societat, de la seva nova fe en el país, cal esperar-ne moltes coses.'

I n'hem d'esperar moltes coses. Certament. Ara han fet aquesta proposta. Els demanem que ajudin a obrir el diàleg. Que ajudin a fer entendre que allò que acabem sent ha de ser sempre una decisió de la gent expressada democràticament. Catalunya és un país de pacte, de diàleg, és la nostra tradició, però pactem, dialoguem obertament, no als despatxos, a les fosques, que ja sabem com acaba. La democràcia és el camí. I la democràcia vol dir donar sempre la paraula a la gent. I que no sigui colpejada per centenars o milers d'agents desplaçats a Catalunya en una operació que ens recorda uns altres temps i uns altres llocs.

Per això la història és important perquè ens explica moltes coses. I ens avisa d'errors que no es poden tornar a cometre.

Exemple de Winterthur, que sabia que si no era capaç d'aprendre dels seus errors no podia avançar. Aprendre dels errors, dialogar és fonamental. És el ciment de la democràcia. I del diàleg a la paraula de la gent. Els demano que, com a empresaris, acadèmics i directius, s'impliquin també a facilitar el diàleg. La seva proposta mereix ser estudiada. Totes les propostes mereixen respecte. I respecte vol dir que han de ser preses en consideració de manera seriosa.

Ningú no ens podrà acusar mai de no haver cercat camins per millorar. Reiteradament, s'han posat sobre la taula de l'estat propostes concretes i solucions que han estat refusades o ni això, sempre, ignorades.

Podem parlar de l'estatut liquidat pel Tribunal Constitucional. I aviat farà 6 anys, el president Mas va portar a La Moncloa una proposta de pacte fiscal, que va ser aprovada prèviament per una majoria àmplia al Parlament. El cop de porta es va poder sentir fins i tot aquí a Sitges. Ni es va voler estudiar. Ni tan sols llegir-la.

Dos anys més tard, el president Mas va presentar 23 punts al president espanyol per a treballar-los i el 2016 el president Puigdemont en va presentar 46. Tan sols un d'aquests punts era el referèndum pactat; la resta eren propostes amb un impacte directe sobre l'economia, les persones i les institucions: llei de la dependència, pobresa energètica, preu de l'energia, model de finançament, etc., etc.

Se'ns ha escoltat? S'ha posat cap proposta damunt la taula per part de l'estat espanyol? Cap ni una.

Encara pitjor: s'han volgut asseure mai en una taula senzillament per parlar de govern a govern? Mai.

Creuen vostès que aquesta és la forma de resoldre els problemes? M'han donat el missatge de que no. Cap de vostès a les seves empreses davant d'una crisi de la seva magnitud es limitarien a veure-la passar, s'enfrontarien, parlarien i resoldrien.

Hem ofert diàleg moltes vegades. Perquè, insisteixo, és l'eina que ens ofereix la política per resoldre els conflictes. Demano a tots els membres del Cercle d'Economia, perquè facin com van fer en els seus inicis, i s'impliquin en la creació de les condicions idònies pel diàleg. Nosaltres hi serem.

Vista l'economia, i repassada la història, ens cal retornar a la política allò que pertany a la política, perquè estem en un moment molt complicat de país, molt complexe. Jo havia d'anar demà a Estremera a veure dos consellers que han fet un acte de generositat increïble i que per no ser obstacle a res han decidit apartar-se del Govern i volia personalment anar a agrair-los un gest com aquest i prometre'ls, com he promès al president Puigdemont, que treballarem

incansablement per la seva restitució. Els asseguro que el dia més feliç d'aquesta presidència serà el dia que el president Puigdemont torni a ser president de Catalunya.

La judicialització de la política ha impedit i dinamitat la resolució d'un problema polític. És que la judicialització no fa que un problema sigui més petit, el fa més gran. Fa impossible de resoldre la situació de normalitat.

Avui hi ha 9 persones tancades a les presons de Madrid per haver posat urnes, per haver facilitat el diàleg parlamentari o per haver-se manifestat pacíficament. Vostès han estat amb el vice-president Oriol Junqueras, segurament moltes vegades. Avui havia de ser aquí, o el president Puigdemont. I hi ha un punt fins i tot d'absoluta incomprensió. No puc entendre el que ens està passant, amb polítics com la presidenta del Parlament Carme Forcadell, que va fer allò que li era obligatori en exercici del seu càrrec, que es permetre la paraula, al Parlament, debatem, i estan a la presó. Alguns dels quals, 7 mesos, com Jordi Cuixart i Jordi Sànchez. Jo podria estar a la presó. Saben que representa per a mi anar-los a veure? La setmana passada van ser minuts d'abraçada eterna, perquè veig a Jordi Cuixart i em veig a mi.

Aquest país no pot seguir així. Hem de parlar, i per això agraeixo tant la invitació al diàleg que fa el Cercle. I crec que la meva preocupació preocupa a tot el país. Crec que tots sabem que aquesta deriva i degradació democràtica no pot continuar.

Cantants que s'han hagut també d'exiliar, la llibertat d'expressió amenaçada, això no ho vull per al meu país. No vull per a l'Europa del Segle XXI. Europa es frega els ulls davant d'aquesta persecució política. Tot això és inconcebible en qualsevol democràcia del nostre entorn. He viatjat sovint. Estic en contacte amb els meus amics suïssos, holandesos, d'aquell grup que vaig formar part, i ningú no està entenen res a Europa del que està passant a l'estat. La democràcia no va tan sols de complir la llei, va també de tenir actituds democràtiques i de respecte.

A poc a poc, la justícia internacional posarà de manifest la deriva antidemocràtica de l'estat espanyol, que afecta no només la llibertat d'expressió, sinó també els drets polítics i l'aplicació irregular de l'article 155.

Però insisteixo, vull quedar-me en aquell punt que avui ens uneix, la ferma convicció que el diàleg és el desllorigador d'aquesta situació.

L'acció de govern que volem impulsar forma part d'un projecte col·lectiu. De tothom i per a tothom. Amb un objectiu clar: que la millora de la qualitat de vida arribi a tota la societat. Que tothom se'n beneficiï. Proposem un projecte integrador, per a tothom: pels 7 milions i mig de catalans. No em cansaré de dir-ho. Els beneficis de la nostra política, d'una política d'acció republicana, basada en els valors republicans, que és l'objectiu del nostre mandat, seran per a tothom. Especialment, per les seves empreses i organitzacions, especialment, per tots els emprenedors que arrisquen en el futur de Catalunya.

Volem tenir les millors garanties per encarar el futur en llibertat i plenitud de les nostres capacitats plenes en tots els àmbits. Som conscients de les dificultats, però assumim els reptes i els riscos, com vostès, com fan cada dia a les seves empreses, sabent-nos mereixedors dels resultats dels nostres esforços, desitjant que els valors republicans entrin amb força al món de l'empresa i l'ajudin a créixer i a millorar constantment.

Aquest és el meu compromís perquè és el compromís de moltíssima gent. No és el compromís del president de la Generalitat, del vicepresident o dels consellers, és el compromís de milions de persones, és la voluntat expressada a les urnes cada vegada que s'obren els col·legis electorals. Estic convençut que tots els demòcrates de Catalunya acceptaran que el projecte de la majoria pugui progressar sempre que s'expressi democràticament i pacíficament, diàleg i democràcia, també en benefici de les empreses i de la competitivitat i el dinamisme econòmic.

Com vaig dir dimarts a l'entrega dels Premis Català de l'Any, per això ens cal avançar cap a una democràcia real, amb un nou contracte ciutadà, basat en els valors republicans, que ens ajudi fraternalment a avançar com a país. Sense exclusions i on tothom se senti a casa.

La discrepància política no pot ser mai un problema. És una oportunitat, com les lliçons apreses, i un símptoma de maduresa i aquest és un país madur. La llibertat d'expressió i de participació no poden ser vistes ni tractades mai, mai, mai com una amenaça. Perquè, quan fem una excepció, reculem molts anys.

Retornem la política a la política. Prou de judicialitzar la política que es fa en aplicació dels mandats democràtics. Ens hi juguem la qualitat democràtica del país. I amb aquesta qualitat, l'estabilitat econòmica i el bon funcionament de l'economia. Decidir el futur del país, sigui el que sigui, no hauria de ser un conflicte. Tenim exemples ben clars i recents a l'entorn europeu. Decidim-ho junts perquè junts som més forts.

L'objectiu de tots, pensem el que pensem, ha de ser sempre construir un país millor per a la seva gent. El camí l'hem de decidir amb tot el diàleg del món i amb tota la democràcia del món i amb tota la justícia del món i amb tot el respecte pels mandats expressats a les urnes.

Moltes gràcies, president, junts som més forts. Estem a la seva disposició per iniciar el diàleg.